

Inflorirea continuă a științei și artelor în patria noastră

Comunicate lapidare, grafice cuprinzătoare și date brute, listele cuprinzătoare și date brute, listele cuprinzătoare și date brute, listele cuprinzătoare și date brute...

Lista laureatilor Premiului de Stat pe anul 1954 publicată ieri în presa vine să adauge o nouă verigă la impresionanta și neîntreruptă înălțare a izbăvirii științei și artelor românești în anii patriei populare.

În condițiile descășurii tuturor forțelor creatoare ale poporului nostru, anul 1954 a adus noi realizări ale științei și tehnicii legate nemijlocit de sarcinile construcției socialiste.

Între laboratoarele și halele uzinelor, între terenurile experimentale și câmpurile ce se pierd la orizont, între planșele de proiectare, deasupra cărora ard becuri pline de electricitate...

Festivitatea de la Academia R. P. R. cu ocazia înmăririi unor distincții și premii

Miercuri după amiază a avut loc la Academia R.P.R. festivitatea înmăririi distincțiilor și premiilor acordate inventatorilor și inovatorilor din cadrul Institutelor de cercetări și unităților tehnice ale Academiei R.P.R.

Ședința a fost prezidată de prof. Al. Sandulescu, membru corespondent al Academiei R.P.R., președintele colectivului central de invenții și inovații al Academiei R.P.R.

Cunoștințele mele cu maestrul Dragomir Ion, timpul i-a dat profunzimea perspectivei. L-am întâlnit pe câteva șantiere și l-am stimat de la început.

Întîi l-am văzut la termostații Ovidiu II, în regiunea Constanța, mi s-a înfăptuit acolo ca, interesându-mă de biografia unor tineri fruntași, să mi se răspundă învârtit: „Calificarea mi-am făcut-o la maestrul Dragomir”.

Peste un ceas, la clișia zeci de metri deasupra pământului, pe schelele nervos ridicare jur împrejurul enormului labirint de țevi care era cazanul, l-am găsit pe Dragomir însuși. Un om sălbuz, cu pomeții obrazului de-o proeminență aproape mongolă, fruntea înaltă și privirea aspră...

Am avut tot timpul să regret că nu m-a făcut mama inspector. Cu gazetarii, Dragomir nu se prea împacă.

Eu, tovarășe, o să-ți spun „muncesc” și dumnea-ta o să scrii o istorie întreagă despre eroism și sacrificiu. Dacă ai fi în locul meu ai avea nevoie de așa ceva?

— Spune-mi, voi îi primiți să vă calce pragul pe cei care nu sînt în gospodărie? — De ce urei să știți? — Uite așa. Au venit vreo două și v-au cerut să-i ajutați cu ceva? — Președintele îi prioi tăios și îi repezi:

Un maestru sudor

— Măi, tovarășe, ști de ce urăsc eu burghazia, ce nu-i pot ierta? Că am flămînzit, poate și uite. Că mi-era frig, dă-i dracului. Că se gîlțuiau ca niște porci, mi-era doar scîrbă. Dar umileau omul, înțelegeți? Bațocureau ce are omul frumos, gîndurile lui, simțurile lui, Uite, pe cînd munceam la Grivița Roșie — eram ucenic — aveam un cerc cultural. Ce-o fi fost și cu asta nu știu, dar începusem să învățăm limbă străină: franceză, engleză, rusește alții. Veneam așa, minții, cu chiștocul în mîni și voiam să învățăm. Ai, ce te-a mai bălăcorit comisarul cînd morocnolii, bețivilor? Dar noi eram muncitori, tovarășe, țeseam, țeseam în minile noastre locomotive și vagoane, doborîcut ăla habar n-avea de nimio seros și ne injura... Acuma-i învăț pe minții ăștia obraznici. Știi ce băieți buni sînt! Habar n-ai.

— Răzeste tot am învățat. Am doi ani cînd m-a trimis Grivița la Moscova, la specializare.

A doua zi am fost martorul unei discuții, absolut contradictorii, între Dragomir și ministrul Energiei Electrice.

— Tovarășe ministru, eu trebuie să merg într-o mare uzină. Nu înțelegeți că numai acolo pot aplica sudura automată?

— Tovarășe Dragomir, avem nevoie de dumnea-ta pe șantiere. — Păi sudura automată e o revoluție în meserie. Trebuie să... — Tovarășe Dragomir... (ministrul autoritar). — Tovarășe ministru... (maistrul, sigur de dreptatea lui).

— Mă rog, erau vreo opt. Parte din ultima „promoție” a maestrului Dragomir.

Cu prilejul aniversării a 150 de ani de la nașterea lui, ministrul cultural din com. Eftimie Murgu, Prezidiul Al-

— Măi, tovarășe, ști de ce urăsc eu burghazia, ce nu-i pot ierta? Că am flămînzit, poate și uite. Că mi-era frig, dă-i dracului. Că se gîlțuiau ca niște porci, mi-era doar scîrbă. Dar umileau omul, înțelegeți? Bațocureau ce are omul frumos, gîndurile lui, simțurile lui, Uite, pe cînd munceam la Grivița Roșie — eram ucenic — aveam un cerc cultural. Ce-o fi fost și cu asta nu știu, dar începusem să învățăm limbă străină: franceză, engleză, rusește alții. Veneam așa, minții, cu chiștocul în mîni și voiam să învățăm. Ai, ce te-a mai bălăcorit comisarul cînd morocnolii, bețivilor? Dar noi eram muncitori, tovarășe, țeseam, țeseam în minile noastre locomotive și vagoane, doborîcut ăla habar n-avea de nimio seros și ne injura... Acuma-i învăț pe minții ăștia obraznici. Știi ce băieți buni sînt! Habar n-ai.

— Răzeste tot am învățat. Am doi ani cînd m-a trimis Grivița la Moscova, la specializare.

A doua zi am fost martorul unei discuții, absolut contradictorii, între Dragomir și ministrul Energiei Electrice.

— Tovarășe ministru, eu trebuie să merg într-o mare uzină. Nu înțelegeți că numai acolo pot aplica sudura automată?

— Tovarășe Dragomir, avem nevoie de dumnea-ta pe șantiere. — Păi sudura automată e o revoluție în meserie. Trebuie să... — Tovarășe Dragomir... (ministrul autoritar). — Tovarășe ministru... (maistrul, sigur de dreptatea lui).

— Mă rog, erau vreo opt. Parte din ultima „promoție” a maestrului Dragomir.

Cu prilejul aniversării a 150 de ani de la nașterea lui, ministrul cultural din com. Eftimie Murgu, Prezidiul Al-

PARTIDULUI

Simt cum distinct în adinc Stropii de cîntec se string, Acolo vibrează o strună Și simțetei-mi răsună.

E primăvară și vînt, Vîntul domoște alături cu soarele, Scutură frigidul firu plîpînd, Soarele umilă în matcă izvoarele.

Pașii tăcuți, apăsați, îl-i petreci Peste gliile umede și încă reci, Simțiri omezești parcă-nvie în gile Să prindă frenetica ta melodie.

Cîtă putere consumi Să naști vibrația ce schimbă lumii, Vechi vegetații să cadă pe rînd, Să crească sămînța-ncolțită curînd!

Cresc albe flori din a gliilor sucuri, Cad din văzduh sure flori de năsoare, Cresc din pămînt albe flori și te bucuri, Cad din văzduh sure flori și te doare.

Simt cum distinct în adinc Stropii de cîntec se string, Acolo vibrează puternic o strună Și-o lume întreagă răsună.

CONGRESUL LUMINII

În fața Doștanei Cine oare pune-mi-l Stropii-n geana inimii Cînd privesc aceste pietre, Pietre care n-au fost vetre, N-au fost case cu pridvor, Numal ocne și-nchisorii, N-au fost mînji ce se slărmă, Numal culb de jale-amară, N-au fost mînji pe cer să crească Ci durere omezească, Cine oare pune-mi-l Stropii-n geana inimii?

Zvon de lanțuri și de toacă, Duș de vînt cu promoroacă... Numal draga de lumină Bate căldă, curge lîmă, Peste-acea foaia care A suit mătasă-n zare Și cu singele de-aldată Crește-n vînt împurpurată Și cum undule și sule Zvirle-n soare-o făcăruie, Soarele cu buze mule S-o sfîrtească, s-o sărute...

„Scinteia tineretului”

— N-are rost să merg singur, l-a răspuns se secretarul. Trebuie să mai iau clișia înșu. Numal pe mine n-ai să mă crează unii... Așa dacă stîmte mai mulți... Secretarul l-a dat dreptate. Dar cine să să umble pe drumuri cînd sînt atîtea munci de sfîrșit. S-au întors în te ulți mai bine de un ceas și pînă la urmă au găsit doi fiicăci. S-au suit într-o căruță și au

Vorba lor s-o scrii în cronici astăzi, timpurile de mîine. Că răsună despre fontă și turbine și cărbuni este vorba care spune cum s-avem mal multă pine, și mal mulți copii la școală lîngă dascălii mult mai buni. E cuvîntul ce forează în pămînt precum un stredel și s-aprînde-n tînda nouă-n filamentul unui bec. Tu ortac de vis și luptă soare-l cîntecul și crede-l, tu ce-avui cîndva, în viață, mers de șarpe sau culbec. Punem țara azi la cale și lumina tot la cale oțelării și spun cuvîntul dur și greu ca un baros. E soborul și-l de brazdă-afîncă nu balsam de chiparos. Cu oțelul deodată-o crește mierea în stubele și păduri se vor întinde pe cuprînsul-nțregii firii. Cu cărbunele-mpreună vinul va sporii să-l bele cel ce vor recolta mîndre de țîței și trandafiri. Nu ca-n vremile păteate cu-ascunzișuri de culise vom vorbi. Nu ca în fostul loc al crimel, parlament, unde trucid sta afară precum calul lui Ulysee gata să aducă-n țară mult hultitul armament. Nu ne-oprește tilcul vorbei polțului sau jîndrului. Toate le vom da pe față. Azi cu cîntec mă îndrept. Vorba să m-oai cîntărească ca, în farmaci, cîntarul, adevărul doar cîntarul vremii noastre, cel mai drept. Simplificata lui mă-nalță, vreau să cînt tot universal și pe omul frumuseții nici un pas să nu cobor, Să-mprumute mărește înlîm ce-o am și versul salubînd, cu fruntea clară, al partidului sobor, Nu mai este areopagul, lezuitele consilii au apus — Senatul este doar o umbră, doar un mit. Le primiv cu ochii aspri, fac-ăsa în sila silii! Somnul veșnic să le fie, eu urare le trîmit. Dar soboarele luminii or să vie, or să vie peste timpuri, peste spații, meteor multicolor, Sufletul să ni-l stropescă, în răstimp, cu apă vie, și să creștem în putere, sub puterea marea-lor.

— N-are rost să merg singur, l-a răspuns se secretarul. Trebuie să mai iau clișia înșu. Numal pe mine n-ai să mă crează unii... Așa dacă stîmte mai mulți... Secretarul l-a dat dreptate. Dar cine să să umble pe drumuri cînd sînt atîtea munci de sfîrșit. S-au întors în te ulți mai bine de un ceas și pînă la urmă au găsit doi fiicăci. S-au suit într-o căruță și au

